

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/222/2017
Identifikačné číslo spisu:	7113225136
Dátum vydania rozhodnutia:	30.05.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:7113225136.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu J. F., narodeného XX. S. XXXX, bývajúceho v F., G., zastúpeného JUDr. Rastislavom Lenartom, advokátom so sídlom v Košiciach, Pollova 32, proti žalovanému E. F., narodenému X. H. XXXX, bývajúcemu v F., P., o zákaz vstupu na nehnuteľnosť, vedenom Okresným súdom Košice I pod sp. zn. 35C/402/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 20. decembra 2016 sp. zn. 6Co/435/2015, takto

rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a.

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 23. júna 2015 sp. zn. 35C/402/2013 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal, aby súd žalovanému zakázal vstupovať na nehnuteľnosti bližšie špecifikované v žalobe, a rozhodol o trovách konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca v konaní nepreukázal, že žalovaný v čase rozhodovania súdu, ako aj značný čas predtým, na dotknuté nehnuteľnosti chodil. Samotný žalovaný vypovedal, že na predmetné nehnuteľnosti nechodí prinajmenšom posledné dva roky. Žalobca rovnako nepreukázal, že žalovaný mu spôsoboval škodu na nehnuteľnostiach. Z poškodzovania nehnuteľností boli uznanými za vinné a odsúdené iné osoby. V spore tak nebola preukázaná základná skutočnosť umožňujúca súdu vyhovieť žalobe, a to konanie žalovaného smerujúce k poškodzovaniu dotknutých nehnuteľností alebo rušivým spôsobom zasahujúce do výkonu vlastníckeho alebo nájomného práva žalobcu.

2. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) v záhlaví označeným rozsudkom tak, že ho ako vecne správny potvrdil a rozhodol o trovách konania. V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Na zdôraznenie jeho správnosti uviedol, že zapieracou žalobou je možno sa v zásade domáhať už vykonaných zásahov, ktoré trvajú alebo ktorých opakovanie hrozí. Žalobca ale nepreukázal, že žalovaný zasahoval do jeho vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam. Poukázal na tvrdenia žalovaného, že na predmetné nehnuteľnosti nechodí prinajmenšom dva roky. Z

poškodzovania nehnuteľností boli uznanými za vinné a potrestané iné osoby. Od podania žaloby tak nebol preukázaný ani jeden neoprávnený zásah žalovaného do vlastníckeho práva žalobcu.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. Dovolanie odôvodnil dovolacím dôvodom podľa § 431 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p. alebo Civilný sporový poriadok“) tvrdiac, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) C. s. p.]. Namietal, že súd prvej inštancie a ani odvolací súd sa nezaoberali vyjadrením žalovaného, že na dotknuté nehnuteľnosti chodil cez dieru v plote, následne cez suseda a cez zadnú bránu, čo sa podľa žalobcu malo udiť v priebehu rokov 2012 a 2013. V tomto smere súdy nevykonali žiadne podrobnejšie dokazovanie aj napriek tomu, že žalobca navrhol vypočítať suseda, cez pozemok ktorého mal žalovaný na nehnuteľnosti chodiť. Konajúce súdy preto nesprávne zistili skutkový stav veci. K dovolaniu priložil dôkazy, ktoré podľa jeho tvrdení majú preukazovať neoprávnené zásahy žalovaného do výkonu jeho vlastníckeho a nájomného práva. V dovolaní uplatnil aj dovolací dôvod podľa § 432 C. s. p. tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Poukázal na existenciu dvoch rôznych nájomných zmlúv k dotknutej nehnuteľnosti, ktorých platnosť súdy opomenuli riešiť ako predbežnú otázku. Rovnako súdy neriešili otázku porušovania dobrých mravov žalovaným a otázku aktívnej vecnej legitímácie. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný procesné právo vyjadriť sa k dovolaniu žalobcu nevyužil.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania sa zaoberal jeho prípustnosťou a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

6. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok. Najvyšší súd preto podmienky, za ktorých možno podať dovolanie posudzoval podľa právnej úpravy účinnej od uvedeného dňa, t. j. podľa Civilného sporového poriadku.

7. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

8. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné a podmienky prípustnosti dovolania, sú uvedené v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. V preskúmvanej veci žalobca odôvodňoval prípustnosť dovolania predovšetkým podľa § 420 písm. f) C. s. p.

9. Podľa § 420 písm. f) C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť taký nesprávny postup súdu, ktorý sa prejavuje v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, vymykajúcich sa nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca. Podstatou tohto práva je zabezpečiť fyzickým a právnickým osobám možnosť domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty, ktoré im právny poriadok priznáva.

10. V súvislosti s námietkou žalobcu, že súdy nevykonali navrhované dôkazy a nesprávne zistili skutkový stav, najvyšší súd zdôrazňuje, že nejde o porušenie práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu a jeho návrhu nevyhovie, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi na vykonanie dokazovania a s jeho hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú, za predpokladu, že

skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

11. Dokazovanie v civilnom procese prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou strán sporu, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci súdu korigovať návrhy strán sporu na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný.

12. V preskúmvanej veci žalobca namietal, že súdy nevykonali dôkaz výsluchom suseda, cez pozemok ktorého mal žalovaný údajne na nehnuteľnosti žalobcu vstupovať. Výsluch suseda navrhol žalobca podaním doručeným súdu prvej inštancie 9. februára 2015, pričom neoprávnený vstup žalovaného na nehnuteľnosti sa mal udiať v roku 2012 a 2013. Ide teda o obdobie, ktoré je v tomto prípade úplne neaktuálne a preto by vykonanie takéhoto dôkazu bolo neefektívne a z pohľadu podstaty prejednávanej veci irelevantné. Napokon, žalobca na záver pojednávania konaného 23. júna 2015 uviedol, že nemá ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania a nevykonanie tohto dôkazu ako vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. nenamietal ani v odvolaní. Dovolací súd považuje preto túto jeho námietku za nedôvodnú.

13. K dovolaniu boli žalobcom priložené nové dôkazy, ktoré podľa tvrdenia žalobcu majú preukazovať, že žalovaný na nehnuteľnosti stále chodí. Na tieto dôkazy dovolací súd ale prihliadať nemôže, pretože je v súlade s § 442 C. s. p. viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Pred dovolacím súdom je dokazovanie v zásade vylúčené, okrem preukazovania včasnosti a prípustnosti dovolania.

14. Žalobca v dovolaní tvrdil aj to, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Neuvedol však konkrétne právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a ani neuvedol, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Vymedzenie dovolacieho dôvodu tak nie je v súlade s § 432 C. s. p., čo je dôvodom na odmietnutie dovolania. Navyše, tvrdenia žalobcu o porušovaní dobrých mravov a o tom, že súd sa nezaoberal otázkou platnosti nájomných zmlúv a otázkou aktívnej vecnej legitímácie, sú formulované len ako kritika prístupu odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie, zvoleného pri rozhodovaní veci a významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 432 C. s. p.

15. So zreteľom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c) C. s. p. a § 447 písm. f) C. s. p. ako neprípustné odmietol.

16. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo mu žiadne trovy nevznikli.

17. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.